

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

El nostre "Orfeó", triomfant

EL DEMÓCRATA, ferm propulsor i defensor fervent d'aquesta agrupació artística, gloria de Granollers i honra de "L'Unió Lliberal", anomenada "Orfeó Granollerí", no donant-se per enterat de les desconsideracions de que ha sigut objecte, per part dels que *la menen* en el Comitè d'Acció, va enviar un seu redactor a Sant Feliu de Guixols, amb la comanda de fer extensa informació de l'estada del nostre Orfeó a aquella hermosa ciutat.

EL DEMÓCRATA, que és dels que creuen que encare hi han *classes*, no pot fer arribar a l'Orfeó responsabilitats de les quals sols en són acreeadors els que, per la seva ineptitud — quan no mala fè — en el desempenyo de llurs càrrecs, comprometen constantment el bon nom de l'entitat que, en moment d'ofuscació, va designar-los per a sos representants.

Després d'aquest apart, sols ens resta adreçar coral felicitació a tots i a cada un dels orfeonistes, per l'èxit obtingut, i d'una manera molt particular al digníssim mestre, el nostre estimat amic, en Martí Llobet, al qual preguem, una vegada més, que perseveri en la seva tasca, que tant profitosa ha d'ésser per la cultura del nostre poble.

Encar perdurava en nosaltres la satisfacció d'haver vist com, amb sa anada a La Garriga, assolí un èxit clamorós l'Orfeó del nostre casal, quan gens llunyana era l'hora en que devíem sortir per la tant culta com noble ciutat de Sant Feliu de Guixols.

La nit del diumenge, fou passada per tots nosaltres amb verdader neguit.

Tots esperavem el trenc de l'aua. Tots esperavem l'hora convinguda per a sortir, ajuntats alentorn de la nostra ensenya, anhelant el moment de que, plens de goig i d'entusiasme, podéssim triomfar a *fora de la província*.

Els cantaires, amb sos harmoniosos cants; el mestre Llobet, veient admirar el fruit de la seva labor i els demés, contemplant com l'èxit coronava el nostre entusiasme per l'obra de cultura artística portada a terme per l'esforç dels més humils granollerins.

Per í, de l'alt campanar ens arribà, amb sonoritats hermoses, l'hora ansiada, a temps que l'aua extenia ses gales per la terra; poc més tard, el xerroteig de les gentils noietes i la parla entusiasta i viva de tots plegats trencava'l silenci de la matinada.

En breus moments ens acollírem tots a «La Unió Lliberal», la casa de l'Orfeó. D'allí, poc després, empeníem el camí de l'estació on, passada una bona estona, arribava'l tren que devia conduir-nos a l'hermosa ciutat.

Ens hi acomodàrem ben perfectament, ja

que'l lloc a nosaltres destinat era sobrer, i sortírem; saludant a la molta gentada que'ns aclamava amb entusiasme corprenedor, manifestant el viu desig de que triomféssim.

Passàrem Cardedeu, Llinàs, Palautordera... en animades converses.

L'Oña, el nostre conserje, baixava a cada estació a *lluir el garbo*, amb el pretext de vigilar la mainada.

A Sant Celoni acaparàrem les coques d'un venedor ambulat.

Passàrem Gualba, Breda i a Hostalric admiràrem l'hermosa perspectiva que ofereix la vila amb les ruïnes de son històric castell.

Ens disposàrem a esmorzar; que'l que més i el que menys tots en portavem, i, bó i esmorzant, arribàrem a l'Empalme.

Creuàrem, després, Sils i Santa Coloma, Caldes de Malavella, Riudellots i Furnells. Allí l'Oña, baixà també i parlà amb uns rajolers que sens dubte els feu *socius* per a la festa que cada any celebren els del seu gremi, per la Mare-de-Deu del Carme.

Arribàrem a Girona i, travessant part de la immortal ciutat, ens dirigírem a la parada del tren petit que devia deixar-nos a Sant Feliu.

Pel camí trobàrem a l'arcalde d'aquest gran poble, en Francesc Màs, el qual, després de saludar-nos atentament, ens acompanyà fins a la seva ciutat.

Montats en el tren petit, passàrem La

Creueta, poblet que estava de festa major; Quart. Llambriillas i Cassà de la Selva, on admiràrem les immenses boscuries d'alsines sureres que allí hi cria la natura. Passem, després, Llagostera i Bell lloc.

(En aquest poble, on sols hi hà aigua picanta, baixàrem gairebé tots a comprar-ne. Es d'un gust estrany, que no va agradar-nos; al revés d'un estol de noies guixolenques que allí estaven d'estiueig, que aquestes sí que'ns agradaren. Per elles sí que valia la pena de baixar del tren: hermoses, simpàtiques, franques, carinyoses, amables; ho tenien tot. Aquella representació femenina de Sant Feliu, va fer-nos saborejar ja l'amabilitat de llur ciutat.)

Vingué, després, Santa Cristina d'Aro i Castell d'Aro; el petit comboi bufava de ferm per a guanyar les pendents que aquell trajecte enclou.

Nosaltres, admiràvem, amb gran plaer, les roques vives que formen crestoses i altives muntanyes omplenent aquells paratges; passàrem arràn de verdaders abims que, encuriosits, exploràvem, i, poc després, començàrem a veure Sant Pol.

Seguidament vingueren les primeres cases de Sant Feliu i els crits de salutació amb que els moradors de les mateixes ens rebien, trobaren instantani ressò en nosaltres, que, fent voleiar barretines i mocadors, els corresponíem.

En aquesta forma arribàrem a l'estació, on ens esperaven una representació de l'ajuntament, l'«Orfeó Gesoria» i el chor «Juventud Tarrasense», de Terrassa, que, trobant-se allí d'excursió, vingué també a rebre'ns.

Enfront de l'estació, hi havia una gran gentada, que seguia fins a la Plaça, cap a on ens dirigírem per a saludar a l'ajuntament en son casal. Allí deixàrem la Senyera i, voltats del poble, que, per a venir-nos a rebre, havia deixat el treball, l'Orfeó entonà'l seu himne, «Nosra Bandera». Els aplaudiments dels allí congregats coronaren la cantada.

Seguidament va tenir lloc, dalt del saló de sessions, la salutació de l'element oficial. L'arcalde de Sant Feliu, en eloqüent parla va donar-nos la benvinguda, en nom de tot el poble recordant-nos, al mateix temps, que a la ciutat de Sant Feliu de Guixols era sempre a casa nostra.

Li contestà el nostre batlle, en Francesc Torras, agraint-li tant belles manifestacions, dient-li també que Granollers tindria en compte i sabria correspondre a tantes atencions com, per part dels guixolencs, se'ns feia objecte.

Lo manifestat pels dos batlles i els aplaudiments dels que hi érem, deixaren més estrets els llaços d'amistat que deuràn unir per a sempre als dos pobles germans.

Sant Feliu és un poble model per tots conceptes. Noblesa com la d'aquella gent enlloc se troba; allí, tot és carinyo, tot és amistat, tot és cultura.